

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobce: **A. A.**, nar. X, státní příslušnost K., bytem X, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, odbor azylové a migrační politiky, pošt. schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15.10.2013 č.j. OAM-130/LE-PA03-HA03-R2-2010,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí ze dne 15.10.2013 č.j. OAM-130/LE-PA03-HA03-R2-2010, kterým žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, 13, 14, 14a a 14b zák. č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů.

V podané žalobě a jejím doplnění žalobce uvádí, že již nemá občanství Kazachstánu, neboť si je nevyřídil. Vzhledem k tomu, že pravděpodobně není občanem Kazachstánu, je nepravděpodobné, že by jej Kazachstán přijal na své území. Žalobce není ani občanem žádného jiného státu, takže žádný stát nemá povinnost ho přijmout na své území. Poukazuje na to, že v žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že z Kazachstánu odecestoval, protože měl problémy z důvodu aktivního praktikování náboženství. Žalobce je muslim, islám vyznával dle textu Koránu. V Kazachstánu je ale islám velmi ovlivněný místními zvyky a tradicemi, které se liší od dovoleného textu Koránu. V průběhu pobytu v Kazachstánu byl pravidelně

předvoláván k výsledkům ohledně praktikování své víry. Žalobce nikdy neměl problémy se zákonem, výsledky se týkaly pouze jeho náboženství. Byl dotazován, kdy, s jakými osobami, jakým způsobem praktikuje svou víru. Nebyl organizován v žádné konkrétní církvi. Upozorňuje na svůj rodinný život v ČR s přítelkyní a synem, přičemž přítelkyni byla udělena doplňková ochrana. Dle čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod by měla být poskytnuta ochrana jeho rodinnému životu.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě popírá oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasí, neboť neprokazují, že by žalovaný porušil některé ustanovení zákona o azylu či správního řádu.

Žalovaný setrvává na závěrech, jež učinil v napadeném rozhodnutí, které je dle jeho názoru plně v souladu se zákonem a řádně odůvodněno. Uvádí, že k situaci v zemi původu žalobce shromáždil aktuální a dostatečně podrobné podkladové informace včetně zákona o občanství Kazašské republiky, ve znění novelizace 2009. S ohledem na rozsudek Krajského soudu v Brně a Nejvyššího správního soudu se ustanovením § 12 zabýval pouze v mezích vázanosti právním názorem soudu k dané věci. Velmi podobně se zabýval posouzením ust. § 14a zákona o azylu a prokázal, že důvody pro udělení doplňkové ochrany nejsou dány. Co se týče údajné ztráty státního občanství Kazachstánu, poukazuje na to, že žalobce disponuje plným cestovním pasem Kazachstánu. K prokázání státního občanství či možnost vycestování do domovského státu tak jsou zcela reálné skutečnosti. Žalobce pak nic nezbavuje jeho státoobčanské povinnosti vyřídit si cestovní doklad do své vlasti a splnit další podmínku kazašského zákonodárství. Žalobce nelze vnímat jako osobu bez státního občanství. K povinnosti registrace náboženských společností v Kazachstánu poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 5Azs 66/2008 ze dne 3.9.2008. Pokud se žalobce dovolává i svého údajného rodinného života na území České republiky, správní orgán poukazuje na zjevnou nevěrohodnost a účelovost jeho tvrzení o soukromém a rodinném životě v ČR. Navíc dodává, že samotná existence soukromého života není důvodem pro udělení doplňkové ochrany, ale rodinný a soukromý život ve smyslu čl. 8 Úmluvy chrání primárně ust. § 119a odst. 2 zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky.

Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce podal dne 25.5.2010 žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice, jeho současná žádost je již 4. v pořadí, přičemž předchozí žádosti byly pravomocně zamítnuty. Žádost odůvodnil tím, že v Kazachstánu vyznával islám podle koránu, proto jej neustále zvali na policejní oddělení k výsledkům a nabízeli mu spolupráci, ale neměl v úmyslu dělat policistům informátora. Také by chtěl v České republice vychovávat syna. Rozhodnutím správního orgánu č.j. OAM-130/LE-PA03-2010 ze dne 29.6.2010 nebyla žalobci mezinárodní ochrana udělena. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobu ke Krajskému soudu v Brně, který rozhodnutí zrušil a vrátil věc správnímu orgánu k dalšímu řízení. Podle názoru krajského soudu měl správní orgán v dalším řízení posoudit, zda v Kazachstánu nedošlo ke zhoršení podmínek pokud se týká života stoupenců salafismu. Proti rozsudku podal správní orgán kasační stížnost, kterou Nejvyšší správní soud svým usnesením sp. zn. 5Azs 5/2011-58 ze dne 7.4.2011 odmítnul pro nepřijatelnost. V rozhodnutí konstatoval, že opětovně předkládané důvody žadatele o udělení mezinárodní ochrany vztahující se k době jeho odjezdu ze země původu posuzoval správní orgán dle zákonných ustanovení a shledal je totožnými, ovšem při hodnocení možného návratu žadatele do Kazachstánu měl správní orgán vycházet z aktuálních informací, které by hodnotily postavení náboženských skupin s ohledem na současnou situaci.

Žalovaný vázán usnesením Nejvyššího správního soudu a rozsudkem Krajského soudu v Brně přistoupil k opětovnému posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Dne 11.10.2013 byl s žalobcem proveden doplňující pohovor, při kterém žalobce uvedl, že po ukončení posledního řízení o udělení mezinárodní ochrany mu bylo uděleno výjezdní vízum, ale jelikož neměl v úmyslu vycestovat, opětovně podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Důvody jeho opakované žádosti jsou problémy s jeho náboženským vyznáním v Kazachstánu, protože tamní orgány jej sledovaly a byl předvolán k výslechům. Byl dotazován, jakým způsobem praktikoval svoji víru a musel vysvětlovat, proč se scházeli odděleně od dalších věřících. Dalším důvodem opakované žádosti je skutečnost, že má syna T. K., který je státním příslušníkem ČR. Syna naposledy viděl před více než 2 roky. Ze správního spisu soud zjistil, že správní orgán při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce vycházel z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Kazachstánu.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu tvrzených důvodů nezákonnosti, kterými je vázán a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 12 azylového zákona se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec:

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo v případě že je osobou bez státního občanství ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Podle § 2 odst. 6 azylového zákona se za pronásledování pro účely tohoto zákona považuje ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady ve státě, jehož je cizinec státním občanem nebo státu posledního trvalého bydliště v případě osoby bez státního občanství nebo pokud tento stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním.

Udělení mezinárodní ochrany je pouze specifickým způsobem legalizace pobytu na území České republiky a to z přesně vymezených důvodů. Žalobce v žádosti o udělení mezinárodní ochrany ani při pohovorech neuvedl skutečnosti, pro které by mu mohl žalovaný udělit azyl dle § 12 písm. a) azylového zákona. Žalobce v žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že v Kazachstánu vyznával čistý směr islámu a policisté jej neustále vyzývali na policejní oddělení k výslechům, přičemž mu nabízeli možnost spolupráce, ale on neměl v úmyslu působit jako informátor. Soud tyto důvody posoudil a shledal, že je není možné podřadit pod ust. § 12 písm. b) zákona o azylu.

Azyl za účelem sloučení rodiny dle § 13 azylového zákona představuje jednu z alternativních cest udělení mezinárodní ochrany. Text uvedeného ustanovení operuje s formulací „případy hodné zvláštního zřetele“, což je neurčitý právní pojem umožňující uplatnění správního uvážení ze strany správního orgánu, zároveň však ust. § 13 azylového zákona stanoví podmínky objektivní, které musejí být naplněny, aby vůbec mohlo správní uvážení nastoupit. Správní orgán z výpisu elektronické evidence žadatelů o mezinárodní ochranu na území ČR nezjistil, že by ČR byl udělen azyl některému z rodinných příslušníků žalobce ve smyslu tohoto ustanovení. Pokud žalobce v žalobě předložil rodný list svého syna K. A. a uvedl, že u syna je podána žádost o udělení mezinárodní ochrany, jde o skutečnost

novou, která nebyla správnímu orgánu v době rozhodování známa, a proto ani soud se hodnocením nezabýval.

Podle ust. § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu. V této souvislosti se správní orgán zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce, přihlédl k jeho věku a zdravotnímu stavu. V tomto směru nezjistil žádný důvod, který by jakkoliv souvisel s udělením humanitárního azylu. Rozhodnutí o udělení azylu z humanitárních důvodů je § 14 azylového zákona je věcí správního uvážení, kdy soud nemůže nahradit správní uvážení žalovaného vlastní úvahou o tom, zda žalobcem uplatněné důvody žádosti o mezinárodní ochranu lze považovat za relevantní z hlediska zmíněného ustanovení. Je proto třeba, aby žalovaný v odůvodnění rozhodnutí uvedl úvahy či závěry, které se budou týkat případných důvodů pro udělení humanitárního azylu. Tuto povinnost žalovaný v napadeném rozhodnutí splnil.

Doplňková ochrana dle § 14a azylového zákona se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 citovaného ustanovení a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem.

Pro aplikaci zmíněného ustanovení je třeba zkoumat, zda žadatel splňuje zákonem stanovená kritéria, která popsal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31.10.2008 č.j. 5Azs 50/2008-62 dostupném na www.nssoud.cz. Podle citace rozsudku je třeba k udělení doplňkové ochrany splnit kumulativně následující podmínky: „*Žadatel 1) se musí nacházet mimo zemi svého původu; 2) musí mít důvodné obavy, že mu hrozí skutečné nebezpečí (reálná hrozba); 3) vážné újmy; 4) nemůže nebo není ochoten využít ochrany v zemi původu; 5) nesmí se na něj vztahovat vylučující klauzule.*“ Udělení doplňkové ochrany je dále vyloučeno v případě, že žadatel splňuje podmínky pro udělení azylu (§ 28 odst. 1 azylového zákona). Žalovaný se při posouzení žádosti zabýval aktuální situací v zemi původu žalobce ve vztahu k náboženským svobodám v Kazachstánu a otázkou, zda žalobci hrozí v případě návratu nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Pro posouzení aktuální situace využil žalovaný Výroční zprávu Ministerstva zahraničí USA o svobodě vyznání v Kazachstánu za rok 2011, která konstatuje, že ústava zaručuje svobodu vyznání, avšak jiné zákony svobodu vyznání omezují. Dne 13.10. stát přijal nový zákon o „náboženských aktivitách“, který zavedl restriktivnější povinný požadavek na opětovnou registraci, dále vyžaduje, aby měly náboženské organizace stanovou hierarchii a umožňuje státní kontrolu náboženské literatury a zákazu náboženských obřadů ve státních budovách, v armádě, policii a soudních orgánech a v sekulárních vzdělávacích institucích. Informace organizace Freedom House, Svoboda ve světě Kazachstán leden 2013 uvádí, že zákon z roku 2011 zakázal veřejné vyznávání víry ve státních institucích a nová pravidla daná tímto zákonem byla v roce 2012 přísně vymáhána. Informací MZV č.j. 123003/2012-LPTP ze dne 5.12.2012 konstatuje, že provozování islámského náboženství v neregistrovaných malých skupinách není povoleno, zároveň ale uvádí, že zákon nemůže omezit modlení v soukromí. Jakékoliv náboženské obřady jsou zakázány ve státních organizacích a institucích. Žalobce v průběhu správního řízení uvedl, že svoji víru praktikoval několik let, v několika případech byl policejními orgány zván k výslechům ohledně prošetření spáchání některých trestných

činů, nikdy však nebyl z žádného činu obviněn a nebylo vůči němu vedeno žádné trestní řízení.

Soud po zhodnocení výpovědi žalobce o okolnostech jeho pobytu ve vlasti před odchodem ze země, posouzení jeho hlavních motivů k odchodu z vlasti a z výše citovaných aktuálních informačních pramenů nedospěl ve věci k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1, 2 písm. b) zákona o azylu. Správní orgán se také zabýval konstatováním žalobce, že nemá občanství Kazachstánu a z tohoto důvodu by měl v zemi původu těžkou pozici. V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že žalobce disponuje platným cestovním pasem Kazachstánu, takže prokázáním státního občanství či možnost vycestování do domovského státu je možné. Z informací, které si správní orgán v této věci obstaral, také vyplývá, že kazašské orgány nejsou o případných žádostech svých občanů v zahraničí informovány, a proto je případný návrat a zařazení do společnosti takových občanů bezproblémový.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení.

Žalobce v průběhu správního řízení k rodinným vazbám na území ČR uvedl, že je otcem nezletilého T. K., který je státním příslušníkem ČR. Z dítětem a jeho s matkou není v žádném kontaktu.

Soud shodně se správním orgánem uvádí, že u žalobce nejsou dány důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu vzhledem k tomu, že jeho rodinnému příslušníku nebyla udělena doplňková ochrana ani není manželem či partnerem osoby požívající doplňkové ochrany. Pokud žalobce v žalobě proti napadenému rozhodnutí uvedl, že žije v dlouhodobém vztahu se svojí přítelkyní A. N. a dne X se jim narodil syn K. A., přičemž slečna N. je držitelkou doplňkové ochrany, jde o novou skutečnost uvedenou žalobcem až po vydání napadeného rozhodnutí, a proto soud se tímto tvrzením nezabýval.

Ze všech shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 5. března 2014

JUDr. Miroslava H r e h o r o v á v.r
samosoudkyně